

Bilag til f. t. l. vedr. visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union m.v.

(8) Princippet om gensidig anerkendelse er baseret på en høj grad af tillid mellem medlemsstaterne. For at styrke denne tillid skal rammeafgørelsen indeholde klare garantier for beskyttelse af de grundlæggende rettigheder. Den europæiske bevissikringskendelse bør derfor kun udstedes af dommere, domstole, undersøgelsesdommere, offentlige anklagere og visse andre judicielle myndigheder, som defineret af medlemsstaterne i overensstemmelse med rammeafgørelsen.

(9) Rammeafgørelsen er vedtaget i medfør af traktatens artikel 31 og vedrører derfor retligt samarbejde som omhandlet i denne bestemmelse med henblik på hjælp til indsamling af bevismateriale til brug i retssager som omhandlet i artikel 5 i rammeafgørelsen. Selv om andre myndigheder end dommere, domstole, undersøgelsesdommere og offentlige anklagere kan spille en rolle i forbindelse med indsamlingen af sådanne beviser i overensstemmelse med artikel 2, litra c), nr. ii), omfatter rammeafgørelsen ikke politi-, told- og grænseamarbejde eller administrativt samarbejde, der reguleres af andre bestemmelser i traktaterne.

(10) Definitionen af »ransagning eller beslaglæggelse« bør ikke gøres gældende i forbindelse med anvendelsen af noget andet instrument, som finder anvendelse mellem medlemsstaterne, navnlig Europarådets konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager og de dertil hørende instrumenter.

(11) Der bør kun udstedes en europæisk bevissikringskendelse, når det er nødvendigt og proportionalt at fremskaffe de ønskede genstande, dokumenter og data med henblik på straffesager. Endvidere bør der kun udstedes en europæisk bevissikringskendelse, når de pågældende genstande, dokumenter og data i et tilsvarende tilfælde kunne fremskaffes i henhold til udstedelsesstatens nationale lovgivning. Udstedelsesmyndigheden er ansvarlig for at sikre, at disse betingelser overholdes. Grundene til at afvise anerkendelse eller fuldbyrdelse bør derfor ikke omfatte disse spørgsmål.

(12) Fuldbyrdelsesmyndigheden bør anvende den mindst indgribende foranstaltning til fremskaffelse af de pågældende genstande, dokumenter eller data.

(13) Fuldbyrdelsesmyndigheden bør kun være forpligtet til at fuldbyrde den europæiske bevissikringskendelse vedrørende elektroniske data, der ikke befinder sig i fuldbyrdelsesstaten, i det omfang dette er muligt i henhold til dens lovgivning.

(14) Udstedelsesmyndigheden skal, hvis udstedelsesstatens nationale lovgivning bestemmer dette i forbindelse med gennemførelsen af artikel 12, have mulighed for at anmode fuldbyrdelsesmyndigheden om at overholde specifikke formkrav og procedurer med hensyn til retslige eller administrative skridt, der kan medvirke til, at det ønskede bevismateriale kan anerkendes i udstedelsesstaten, f.eks. officiel stempeling af et dokument, tilstedeværelse af en repræsentant for udstedelsesstaten eller registrering af tidspunkter og datoer med henblik på at etablere en beviskæde. Sådanne formkrav og procedurer bør ikke omfatte tvangsindgreb.

(15) Fuldbyrdelse af en europæisk bevissikringskendelse bør i størst muligt omfang, og uden at dette anfægter de grundlæggende garantier i den nationale lovgivning, ske i overensstemmelse med de formkrav og procedurer, som udstedelsesstaten udtrykkeligt har angivet.

(16) For at sikre et effektivt retligt samarbejde i straffesager bør muligheden for at afvise at anerkende eller fuldbyrde en europæisk bevissikringskendelse samt grundene til at udsætte dens fuldbyrdelse begrænses. Navnlig bør det for visse kategorier af lovovertrædelser ikke være muligt at afvise at fuldbyrde en europæisk bevissikringskendelse med den begrundelse, at den handling, der har givet anledning til udstedelsen, ikke udgør en lovovertrædelse ifølge fuldbyrdelsesstatens nationale lovgivning (dobbelt strafbarhed).

(17) Det bør være muligt at afvise en europæisk bevissikringskendelse, når dens anerkendelse eller fuldbyrdelse i fuldbyrdelsesstaten ville indebære krænkelse af en immunitet eller et privilegium i denne stat. Der findes ikke nogen fælles definition af, hvad der udgør en immunitet eller et privilegium i Den Europæiske Union, og den præcise definition af disse begreber er derfor overladt til national lovgivning, der kan omfatte former for beskyttelse, der finder anvendelse på læge- og advokaterhvervet, men bør ikke tolkes på en måde, der er i modstrid med forpligtelsen